

Nr 682

av herr Werner i Malmö
om en svensk opinionsyttring i FN mot tjurfäktning.

Tjurfäktning sådan den förekommer bl. a. i Spanien och i vissa sydamerikanska stater är tveklöst att betrakta som kvalificerat djurplågeri. Dess historia går tillbaka till den gamla Mithras-kulten på Kreta och anknyter till legenden om Minotaurus, odjuret med tjurhuvudet, som dräptes av Tesevs. När morerna invaderade Spanien år 711 införde de bl. a. också tjurfäktningen. Ursprungligen bekämpade man tjuren från hästryggen. Det var först på 1700-talet man införde seden med matadoren, som med svärdet och det röda skynket till fots bekämpade tjuren.

Det grova djurplågeri som sker i samband med en modern tjurfäktning är organiserat in i minsta detalj. Före kampen hålles tjuren i regel instängd 8 timmar utan foder i ett trångt mörkt rum. Väl utsläppt blir han bländad av det starka ljuset. Picadorerna till häst ger med sina långa lansar flera djupa stick i ryggen. Blodet börjar flöda utmed sidorna på djuret. Vissa nacksenor förlamas av sticken så att tjuren måste sänka huvudet. Djuret jagas sedan av s. k. banderilleros som placerar handsmidda spjut med hullingar i tjurens nacke. En resehandbok som tillhandahålles av resebyråer berättar att "detta bidrar till att aktivisera tjuren, som blivit avmattad i den föregående avdelningen". Publiken tjuater förnöjd varje gång det jagade djuret får ett nytt spjut i nacken. När tjuren blivit tillräckligt matt av smärta och blodförlust börjar matadoren sin "dödsbalett". Med det röda skynket förvillar han tjuren och undkommer lätt det uttröttade och plågade djurets angrepp. Till slut skall matadoren stöta sin värja in i tjuren ända till skaftet och nå hjärtat. De stötar som tar i någon nackkota eller i sidan måste göras om och den missbelåtna publiken visar sin besvikelse med stort oväsen. Om allt går efter ritualen blir emellertid "publiken salig av hänförelse". Tjuren vacklar framåt några steg med blodet forsande ur munnen och faller. Matadoren lyfter segrande händerna över huvudet och tar triumfatoriskt emot åskådarnas ovationer.

Det tar som regel 20 minuter innan tjuren misshandlats till döds. I en "corrida de toros" nedlägges vanligen sex tjurar. Många spanjorer reagerar numera mot detta makabra nöjesliv men framhåller att "många turister kräver att få tjurfäktning som underhållning". Det är också företrädesvis nordeuropeer som svarar för det turistiska inslaget bland publiken vid

dessa blodiga och barbariska skådespel.

Turistbyråer i Sverige reklamerar för dessa sensationer och det finns t. o. m. grupper av ungdomar som på olika sätt tillvaratar intresset för tjurfäktning. Dylig verksamhet måste anses vara helt förnedrande för människor, som menar sig representera ett kultursamhälle. Tjurfäktning är uppenbarligen inte ett djurplågeri orsakat av tillfällig förvillelse eller olycksfall i arbetet. Det är ett väl genomtänkt och organiserat djurplågeri, avpassat för ett sadistiskt känsloliv.

Med hänvisning till vad i motionen anförts hemställes

att riksdagen hos Kungl. Maj:t måtte hemställa att svensk representation i vederbörande FN-organ måtte protestera mot tjurfäktning.

Stockholm den 27 januari 1971

MÅRTEN WERNER (m)